

- Тази случка не остана без последица: вместо да пея за хора, аз започнах да пея за неодушевени предмети - за врати, прозорци, брави, макар че веднаж една брава задържа дрехата ми и ~~не~~ я скъса... Нищо не остава ненаказано на този свят! И толкова свикнах с неодушевените предмети у дома, че когато напусках Кукуш, целунах ги за сбогом. Детинщини!

Но да се върнем към 1916 година - ~~и без това сме твърде далече от 1952 ...~~ за да задържим с ~~1916~~ ¹⁹¹⁷ и навлезем в 1917, която беше наистина нова епоха и за Ведбал, и за съратниците му.

"Смях и сълзи"

През цялата 1916 година, от която вече се откъсваме, Ведбал сътрудничеше малко в "К'во да е" и повече в "Българан", но нито миг не преставаше да мечтае за свое списание.

- Българска черта е, - казваше той, - всеки да се стреми към свой покрив, а ние ще се разболеем от мерак по свое списание. Малък ли е "Българан"? И пак ще кажа: малък е. Трябва да държа сметка за вкусовете на редакторите...

- Но ти сам казваше, че за млади автори е добре да бъдат под опеката на по-опитни от тях редактори.

- И сега го поддържам: но под техническа опека, не и под идейна.

Тези думи тогава звучаха малко-много странно, защото Ведбал още не беше се увлякъл в "идеи", поне рязко дадени. Приятелите му още не схващахме неговите бегли сатири, като ~~идеи~~ социален бунт. Още повече, че и приятелите му питеха в подобен дух. Обаче, изглежда, че у Христо вече е имало закваска на бъдещ социален поет, - можеби не-съзнавана още и от него самия ясно; можеби подсъзнателно пъкнаща.

- В нашето списание никой няма да ни пречи да питеме, както мислим. Списанието ни няма да бъде казионно.

- Забравяй цензурата, ~~у~~становена от войната насам.

- А, да. И все пак - ще пробиваме... Винаги един поет може да надхитри един стражар... Ще питеме иносказателно.

Всичко това беше добре - от нас зависеше. Изправяше се, обаче, с целия си ръст един проблем, който винаги е заоблачавал поетическото слънце: парите. Годината не беше минала в теоритизации - и в това направление беше сторено нещо: Ведбал беше "обработил" на тема меценат един свой приятел /Георги Димов, също от Кукуш, чиновник в книгоиздателството на социалиста Георги Вакалов/, а аз бях спечелил